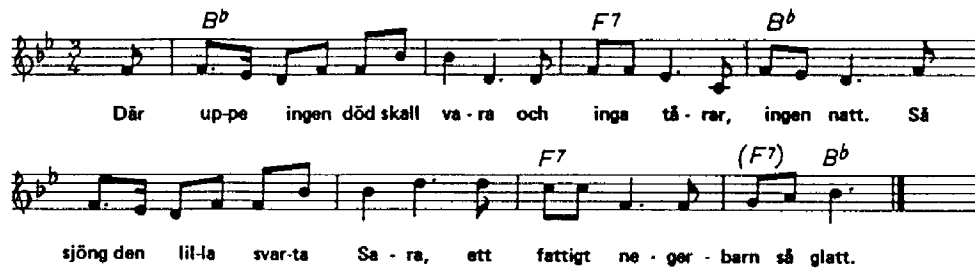

Lilla svarta Sara

Där uppe ingen värk skall vara,
och inga smärtans rop som här!
Där får jag se Guds anlet' klara
och evigt bliva där han är.

En gång, en enda gång allena,
hon hört den vite läraren,
hon hört om blodet, som kan rena,
hon hört om Jesus, barnens vän.

Hon hört ock om den nya staden,
vars murar heta salighet.
Där vill ock hon stå med i raden
och lova Gud i evighet.

Nu ligger hon på smärtans läger,
en usel bädd av hö och strå;
men ack, den klara blicken säger,
att fröjd i hjärtat bor ändå.

Fast utan någon vän vid sidan,
fast bädden är så hård och kall,
hon ligger där i glad förbidan
på vad som ännu komma skall.

Hon tänker på de dyra orden,
hon hört en gång av läraren;
hon tänker på den nya jorden
och på den nya himmelen.

Där uppe ingen död skall vara —
hon sjunger — men alltmera matt,
— och intet rop och ingen fara
och ingen gråt och ingen natt.

Allt svagare ännu blir rösten:
— en gyllne stad, en gyllne stad,
och ingen död — och med den trösten
hon somnar slutligt in så glad.

Nu lockar hon de toner klara
ur harpan fram med fröjdfullt mod,
ty se, den lilla svarta Sara
är vit och skär i Lammets blod.